

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

3.

- Tới Cần Thơ rồi, bà con cô bác ai có đồ đạc gì để trên mui không, tôi lấy xuống cho!

Anh lơ xe vừa la vừa leo tót lên mui để chuyển đồ đạc xuống cho hành

khách...

- Cô Hai có gờ cái gì trên mui xe không cô Hai? (Anh khách sốt sắng hỏi Phấn).
- Tui và anh Tư, mỗi đứa chỉ ôm theo một gói quần áo thôi, chớ hông có gì khác hết chú à.
- Ờ như vậy cũng tiện. Tôi đi đâu cũng xách cái cặp da này thôi.

Phấn ngó quanh quất một hồi rồi hỏi anh khách:

- Ủa bộ xe không qua tới chợ Cần Thơ sao chú?
- Đâu có cô Hai! Xe nó chạy tới đây thôi, bây giờ mình phải qua bắc để xuống chợ Cần Thơ.
- Vậy mà tui tưởng xe nó chạy thẳng tới bến chớ! Rồi bây giờ mình làm sao đi đây?
- Cô Hai để tôi lo cho!

Rồi anh khách căn dặn Phấn:

- Cô Hai với anh Tư đứng đợi tôi ở đây nhen? Tôi đi mua giấy bắc và luôn tiện tôi đi hỏi thăm coi chuyến xe Sài Gòn chót chiều nay chạy chưa để rồi mình còn liệu.

Phấn vội mở cây kim tây gài túi áo, móc cái bóp nhỏ ra:

- Chú cầm tiền theo để mua dùm hai cái giấy bắc cho tui chớ!

Anh khách vừa quay lưng đi vừa khoát tay:

- Được mà cô Hai, tôi mua luôn cho ba người mà! Chút đỉnh chớ có bao nhiêu mà cô Hai phải đưa tiền.

Nói xong anh khách rảo bước đi thẳng. Phấn tần ngần nhìn theo rồi cúi xuống cất cái bóp vô túi, gài kim tây lại. Thấy vậy, Tư Cầu lên tiếng:

- Cha, chú đó coi bộ tốt quá...

Phấn nghe Tư Cầu khen như vậy, quay lại nhìn anh ta rồi bỗng dựng bực mình nạt ngang:

- Hứ, tốt! Anh hông biết khi khô gì hết mà cũng nói tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên cãi lại:

- Coi kìa, người ta mắc công lo cho mình như vậy là tốt chớ còn gì nữa!

Phấn nhìn nó, chác lưỡi, lắc đầu rồi dịu dàng nói:

- Đâu phải vậy là tốt.. Anh hông biết đâu... Chỉ có anh là tốt thiệt tình mà... anh cũng hông biết tới nữa!

Tư Cầu lẩm bẩm:

- Sao kỳ vậy, anh có làm cái gì đâu mà tốt cả!

Phấn gượng cười đáp:

- Không, em nói thiệt mà! Anh hông có nhúc nhích, cục cựa gì hết mà anh vẫn tốt như thường...

Rồi bằng một giọng tha thiết, cô nói tiếp:

- Em còn nhớ có bạn anh cho rằng anh hông bằng em, anh hông bao giờ theo kịp em... nhưng đến bây giờ em mới biết rõ là em còn thua xa anh rất nhiều! Hông có bao giờ em bì kịp với anh hết!

Tư Cầu ngơ ngác rồi gượng cười:

- Thôi đi, bộ em tính bỡm ngọt hay nói móc lò anh hả?

Phấn nghiêm mặt đáp:

- Em nói thiệt mà! Bây giờ em nói như vậy mà cho chừng mười hay hai chục năm về sau nữa, em cũng vẫn nói y như vậy. Anh hơn em nhiều...

Tư Cầu chận ngang:

- Đừng nói giỡn chớ! Hồi má em còn sống, bác hay nói anh sánh hông tới mắt cá của em kia mà!

Phấn lắc đầu và buồn rầu nói tiếp:

- Thôi anh nhắc làm chi chuyện cũ mềm đó! Ngay đến em đây mà tới bây giờ em mới biết là em thua anh xa... Em hông xứng đáng chút nào đối với tấm tình yêu thương của anh. Cái gì em cũng so đo hết, chớ còn anh, anh thương em mà hông suy tính thiệt hơn gì hết....

Nghe Phấn kể lể một hồi như vậy. Tư Cầu nhăn nhó nói:

- Thiệt đối với em, anh hồng biết đâu mà rờ... Hồi trước em cự nự anh thì cũng rắc rối, mà bây giờ em lại khen lao anh, thì cũng vẫn... rắc rối như thường! Hèn chi anh nói hoài: đàn bà con gái là hay rắc rối tổ mẹ... Thôi, chú gì đó, chú đi lợi kìa! Em hỏi chú coi còn xe cộ gì hông, hay là hết luôn nữa đi thì tội mình xui xẻo tận mạng ròi!

Vừa lúc ấy, anh khách đi xăm xăm tới, tay xách cặp, tay cầm mấy cái giấy bắc vừa kêu:

- Mau đi xuống bắc, cô Hai ơi!

Phần vội kêu Tư Cầu và hai đứa rảo bước đi theo anh khách xuống bắc... Chiếc bắc từ từ tách bến, đâm thẳng ra giữa dòng sông Bassac. Phần đứng dựa vào thành lan can sắt thẫn thờ nhìn dề lục bình lững lờ trôi trên mặt nước mênh mông... Tư Cầu nghe chiếc bắc chạy kêu xình xịch tò mò rề lại bên hầm máy đứng xem.

Anh khách thấy Phần đứng một mình nên đi xích lại gần gọi chuyện:

- Chà, ra giữa sông cái gió mát quá cô Hai há!

Phần khẽ gật đầu.

- Năm nay nước ròng lớn quá không khéo mấy miếng ruộng ở bìa sông ngập ướt lúa hết và lại còn có cái nạn ba con cá rô lên rĩa lúa nữa...

Phần cười hỏi lại:

- Sao chú ở chợ mà rành chuyện ruộng quá vậy!

- Ý cô Hai đừng chê tôi! Mấy năm trước tôi theo ghe đi lúa nên ruộng đồng, kinh rạch nào mà tôi không lợi vô!

- Vậy hèn chi cái gì chú cũng biết hết!

Anh khách vừa sung sướng vừa mắc cỡ cúi đầu, cười nói:

- Cô Hai khen như vậy... chết tôi! À, tự nãy giờ tôi quên hỏi thăm coi ở dưới nhà cô Hai cô làm ruộng vườn gì không cô Hai?

- Hồng nói đầu gì chú, má tui cũng có chút đỉnh đất điền, nhưng cửa nhà đơn chiếc, anh Hai tui mấy lo làm vườn, thằng em tui thì còn đương đi học nên cho họ mượn lợi hết chú à... Bà già tui cũng mới mãn phần đây nên ở nhà, trước sau chỉ có ba anh em với chị Hai, vợ của anh Hai tui nữa thôi...

Anh khách vội sốt sắng hỏi thăm:

- Ủa, nếu vậy hai bác đều qua đời hết hả cô Hai? Thiệt tội nghiệp quá!

Phần lặng thinh, mặt dàu dàu. Anh khách vô tình nói thêm:

- Vậy sao cô Hai không ở nhà phụ coi sóc ba cái đất điền vườn tược đó cũng đủ ăn thông dong rồi chớ lên Sài Gòn...

Rồi như chợt thấy mình lỡ lời, anh khách lại nói trở lại:

- Ở mà phải, ở nhà còn có hai vợ chồng người anh của cô Hai nữa mà lo gì! Coi vậy chớ nhiều người lên Sài Gòn mua bán làm ăn mau phát lên lắm cô Hai à!

Thấy Phần vẫn đứng nín thinh, anh ta tìm cách hỏi lảng:

- À cô Hai, tôi còn tính hỏi cô Hai cái này nữa: cô Hai ở dưới ruộng mà sao trắng tươi như con gái ở chợ vậy? Tôi để ý lấy làm lạ nên hỏi... cho biết vậy mà!

Nghe anh khách rào trước đón sau như vậy, Phần cũng bật cười:

- Chú cứ ngạo tui hoài. Mấy tháng trước, hồi tui còn lo nuôi vịt (nói tới đây Phần ngước mặt nhìn về phía Tư Cầu) tui cũng đen thùi vậy, nhưng tới khi má tui đau nặng, tui đi ở cầm cung riết trong nhà nên nước da cũng nhả nắng được chút đỉnh...

- Ý cô Hai cũng nuôi vịt hăng nữa hả cô Hai?

- Tui nuôi một bầy khá bộn để làm vốn riêng nhưng bây giờ đi bỏ lại hết cho thằng em tui coi... nhiều lúc nghĩ tới thiệt tiếc hùi hụi...

Anh khách nghe vậy không dám hỏi rõ thêm và tìm cách nói lảng ra:

- Thiệt tội không dè cô Hai khéo chịu khó làm cho sanh lợi thêm như vậy... Cái điệu này lên Sài Gòn cô Hai mua bán làm ăn nổi lên mây hời!

Phần thật thà hỏi lại:

- Chú thì quen rành ở trên, vậy chú thử coi tui lên trên đó có mần ăn gì được không?

- Ối, với cô Hai thì tôi biết dư sức mà! Cô Hai cứ tin tôi đi, để lên trên tôi liệu dò hỏi rồi chỉ vẽ cho cô Hai cách làm ăn, thì khỏi sợ thất bại gì ráo trội! Tôi nói thiệt chớ không phải thấy cô Hai mới lên Sài Gòn rồi kiếm cách nói bông lông cho vui bụng cô Hai đâu.

Phần vội nói:

- Tui biết mà chú! Để lên trên rồi thế nào tui cũng nhờ chú chỉ học cho cách thức buôn bán... Ờ, tự này giờ mắc lo nói chuyện tui quên hỏi chú coi còn chuyến xe chiều nào lên Sài Gòn nữa không chú?

Anh khách vỗ đầu, chắc lưỡi:

- Ý, tui cũng quên khuấy đi! Trễ hết rồi cô Hai à!

Phấn lo ngại kêu lên:

- Trời ơi, nếu vậy rồi tối đêm nay lóng nhóng chờ suốt một đêm cho đến sáng mới có xe sao?

Anh khách ôn tồn đáp:

- Cô Hai đừng có lo, mình mượn nhà ngủ ở tạm thời ba, bốn giờ sáng thì có xe "đề-ba" rồi, hay là mình muốn đi tàu thì xuống mượn ghế bố nằm nghỉ cũng được, nhưng đường tàu thì vòng vo và chậm chạp hơn.

Phấn làm thỉnh lấy chân chà chà lên sàn bắc và cói đầu suy nghĩ... Một lát, như đã quyết định điều gì, Phấn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mặt anh khách và chậm rãi nói:

- Thiệt tui mới gặp chú đây chớ tui... trọng chú lắm! Thôi thì nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, hổng nói dẫu gì chú, tui với anh Tư đây chưa cưới hỏi gì hết... và cũng vì vậy mà hai đứa tui... đi như vậy!

Anh khách nghe nói như vậy nở một nụ cười thích chí:

- Tôi đoán không sai mà...

- Bộ chú biết hả?

- Thì sờ sờ ra đó làm sao hổng biết được! Tôi nói thiệt với cô Hai, dẫu tôi có đứng cách xa một cây số, tôi cũng nhận ra liền..

Phấn lo lắng hỏi:

- Chèn ơi, lộ quá như vậy sao chú! Mà tui chắc chú cũng... giữ kín việc này cho tui. Tui tin chú lắm nên mới nói rõ sự tình như vậy...

Anh khách dợm đặt tay lên vai cô Phấn nhưng lại rút về kịp và nói:

- Cô Hai yên tâm! Đó là việc riêng của cô Hai với anh Tư, tôi xen vô làm gì. Tôi mà có ý gì khác xin Trời đừng để mạng tôi...

Phấn vội khoát tay:

- Thôi... thôi, ai nghi ngờ gì đâu mà chú phải thề chớ! Bộ tui đui sao hổng thấy chú hết sức lo lắng giúp đỡ từng ly, từng chút cho hai đứa tui.

Anh khách hỉ hả đáp:

- Nếu cô Hai đây biết rõ lòng dạ tôi như vậy thì còn gì bằng!

... Thấy chiếc bắc sắp cập bến, Tư Cầu rời chỗ hầm máy để đi lại đứng gần bên Phấn:

- Cha, con sông cái lớn mình mông như vậy, chiếc bắc lại chớ khẳm đừ mà nó cũng chạy mau quá!

Anh khách góp lời với anh ta:

- Nếu mình đi lên Sài Gòn bằng đường xe thì còn qua lại cái bắc này và còn thêm cái bắc ở Mỹ Thuận nữa.

- Vậy hả chú!

Vừa lúc đó, Phấn chen vô hỏi anh khách:

- Còn chút nữa tui quên khuấy mất! Hổng dám nào chú cho hai đứa tui biết chú thứ mấy, để tui tui kêu nó phải phép một chút, chớ cứ kêu "chú"; trống không hoài cũng kỳ quá!

Anh khách vui vẻ đáp:

- Ôi cái đó có sao mà cô Hai phải để ý! Nhưng nếu cô Hai muốn biết thì tôi cũng không dám dẫu và thật ra thì tôi cũng muốn y như ý của cô Hai để cho nó được... thân mật hơn. Tôi thứ ba, cô Hai à!

- Ủa, chú cũng thứ ba nữa hả?

- Ờ tôi thứ ba, mà sao hả cô Hai?

Phấn hơi xèn lên cúi mặt đáp:

- Tui cũng thứ ba nữa chú à!

Anh khách bật cười lấy tay vỗ mạnh vào cái cặp đang xách:

- À tui nhớ rồi! Hồi này, trong lúc tôi hỏi thăm về ở dưới nhà, cô Hai đã có cho tôi biết là cô còn có một người anh và một người em. Vậy mà tôi quên mất tiêu chớ! Vậy ra tôi với cô Hai cộng đồng một thứ với nhau à?

Phấn mỉm cười sửa lại:

- Cô Ba chớ cô Hai hoài!

Anh khách cười nghiêng ngả:

- À quên nữa cô Ba!

Rồi anh ta vừa ngo Phấn vừa gật gù nói nhỏ:

- Ủ phải... tiếng "cô Ba" hay hơn nhiều!

.....

Khi chiếc xe lôi từ cầu bắc chạy đến nhà đèn để qua chợ Cần Thơ, anh phu xe lên tiếng hỏi:

- Máy cô cậu xuống ở đâu đây?

Anh khách vọt miệng nói:

- Chú đạp xuống dưới nhà ngủ Tây Hồ cũng được.

Phấn nghe anh khách bảo anh xe lôi như vậy, ái ngại hỏi:

- Bộ chú Ba tính mượn phòng ngủ ở thiệt sao chú?

Anh khách gật đầu:

- Thì bây giờ mình chỉ có nước đó thôi... hay là cô Ba có nhà bà con hay quen biết gì ở trên này không?

Phấn lắc đầu lia lịa:

- Không, không có đâu! Mà dầu có nữa thì... (nó mỉm cười nhìn người khách) ông nội tui cũng hông dám chui đầu vô lữa!

Anh khách cũng cười:

- Ủ phải...

Rồi như nhớ trực lại điều gì, anh khách nhồm người lên nghiêm mặt nói nhỏ với Phấn:

- Tôi nghĩ lại rồi cô Ba à, mình có mượn phòng cũng không êm nữa mới chết chứ!

Phấn lo lắng hỏi:

- Sao! Cái gì nữa hả chú Ba?
- Mình mượn phòng thì lại kẹt gắt chứ không phải chơi, vì thế nào họ cũng hỏi giấy tờ để biên tên họ mình vô sổ.

Tư Cầu nghe lỏm được nói chen vô:

- Tui biết mà! Cái điệu đó mình dứt đầu vô ở thì bị lòi chành ra liền.

Phấn bực mình chặn ngang:

- Hứ, biết vuốt đuôi vậy mà cũng nói biết! Anh mà nói ầm ầm lên thiên hạ hay ráo trội hết bây giờ.

Tư Cầu bực mình:

- Thì cũng phải để anh nói cái đã chứ! Đó, em tài khôn tài khéo lôi đi ầu hông biết tính trước đường đi nước bước ở dọc đường, nên bây giờ sượng hết đó!

Phấn ngo nó chăm bằm và hỏi gằn:

- Bây giờ tính đồ thừa hay sao đây?

Tư Cầu cười mũi:

- Đồ thừa khi gì!... Đều nói cho biết vậy thôi!

Phấn gục gặc đầu:

- Bây giờ tui coi bộ anh giỏi đa!
- Hông giỏi gì mà... vừa xài vậy thôi.
- Ể anh Tư! Hông phải tui nói vậy rồi anh được mới làm tới nghen! Tui cho anh hay con này chưa chắc cần đưa nào nghen!

Tư Cầu thủng thảng đáp:

- Thì thằng này cũng chưa chắc cần đến đưa nào...

Nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh thờ dài giọng nói với Phấn:

- Thôi, tui lạy bà nội! Thôi, anh xin em vuốt giận. Chẳng lẽ tui mình dất nhau lên đây để nói chanh nói chua với nhau sao? Em dư biết rằng nếu anh hông thương em thì anh đâu có nhắm mắt mà đi theo bữa lên đây.

Anh khách nãy giờ lẳng lặng chứng kiến cảnh đó, nên tìm cách nói xen vô để tỏ ra mình là người sỏi đời hơn hết:

- Thôi, tôi xin can hai đảng... Tôi xía vô đây, thiệt ra thì không phải, nhưng dầu sao tôi cũng được quen biết với anh Tư và cô Ba trên xe, dầu mới quen nhưng cũng đã là quen rồi! Vậy mình nên bàn tính chuyện ăn ở cho qua đêm nay trước đã, rồi có việc gì thì để phân giải sau. Tôi nói vậy cô Ba và anh Tư nghe có phải hông?

Tư Cầu thờ dài:

- Chú nói vậy thì phải rồi...

Phấn mặt hầm hầm ngồi lặng thinh. Anh khách ngó Phấn hỏi:

- Sao cô Ba, cô tính thế nào?

Phấn nói lấy:

- Tui bây giờ hông tính gì hết!

Anh khách mỉm cười:

- Coi bộ cô Ba tính buông xui hết sao? Bây giờ thì mình phải gạt hết cái chuyện mượn phòng qua một bên rồi. Điều này chỉ có nước đón tàu đi thôi.

Phấn hỏi lại:

- A, bộ đi xe hông được nữa sao?
- Được thì cũng được rồi, nhưng kẹt vấn đề nghỉ lưng đêm nay. Mình đi tàu được cái tiện là xuống mượn ghé bố ở dưới nghỉ luôn, rồi chùng nào nó chạy thì chạy. Như vậy khỏe ru, nhưng hơi chậm chạp một chút.

Phấn nhún vai:

- Được rồi chú tính sao đó thì tính chớ thiệt tui hết biết rồi!

Anh khách tươi cười đáp:

- Cô Ba để tôi lo hết cho, miễn sao cô Ba... và anh Tư đến Sài Gòn bình an vô sự thì thôi!

Vừa lúc đó anh xe lôi hỏi:

- Sao mấy cô cậu xuống nhà ngủ Tây Hồ phải hông?

Anh khách mau miệng đáp:

- Chú cho tụi tôi xuống cầu tàu Lục Tỉnh cũng được!

Khi xuống xe lôi rồi, anh khách lẹ tay móc bóp trả tiền cước xe rồi ngó ngoái xuống bến tàu:

- Ôi tàu hai ba chiếc thiếu gì! Thế nào cũng có chiếc khuya nay chạy lên Sài Gòn... Ờ phải rồi, có chiếc "Nguyễn văn Kiệu" kia!

Rồi anh ta dặn Phấn và Tư Cầu:

- Cô Ba và anh Tư đứng đây để tôi xuống dặn chỗ mượn ghé bố trước nghen!

Nói xong anh ta xăng xái xách cặp đi xuống bến tàu...

Tư Cầu ôm gói quần áo rề lại đứng dựa vào lan can cầu tàu lơ đãng nhìn xuống mặt nước sông... Bầy cá lòng tong và cá he con nhớn nhợt lội lội gần sát bên mé bực thạch để kiếm mồi, như không đếm xỉa cái không khí chuyển động của bến sông Cần Thơ... Tư Cầu cảm thấy nhớ tiếc đến đến cái chòi con trên giồng cheo leo giữa đồng trống. Anh ta đã sống bao nhiêu năm ở đó mà không biết trên đời này còn có một con Phấn, một chuyến xe đò, một chú khách và... một con đường lên Sài Gòn.

Phấn đến sau lưng anh ta lúc nào mà anh ta cũng không hay:

- Coi cái gì đó anh Tư?

Tư Cầu giật mình quay lại hỏi:

- Mua giấy tàu rồi hả?

Phấn chau mày:

- Bộ anh mới hả? Người ta hỏi coi cái gì đó mà anh nè nói lại ăn trét hết!

Tư Cầu xèn lên:

- Vậy hả? Thì anh có coi cái gì đâu... Buồn buồn ngó bậy ba con cá lòng tong chơi vậy mà!
- Mẹ ơi, cái chuyện quỳnh bên đít mà coi cá lội chơi chớ!

Tư Cầu chậm rãi hỏi lại:

- Vậy em làm ơn nói cho anh biết coi anh phải lo cái gì bây giờ?

Rồi không đợi cho Phấn trả lời, anh ta nói tiếp:

- Mua giấy tàu thì đã có chú gì đó chú lo rồi, bây giờ mình chỉ có nước là đứng đây chờ chú trở lên coi ra sao, chớ lo cái khỉ mốc gì nữa!

Phấn không biết nói sao nên tìm cách bắt bẻ:

- Người ta là chú Ba, mà anh cứ kêu chú gì, chú gì hoài!

Tư Cầu trề môi, nhún vai:

- Ừ thì chú Ba, chú Ba!... Rồi sao nữa?

Phấn quay mặt đi:

- Thì sao anh biết đó! Tui biệt thêm nói tới nữa đâu!

Tư Cầu cười mũi:

- Cha, phải hồi đó hồng nói tới... sớm sớm cho người ta nhờ một chút!

Phần lo mắt nhìn nó:

- Đừng có nói cái giọng đánh đầu đó ngben! Nói thiệt với anh: tui đâu phải cá tôm gì mà sợ ể, sợ sinh, sợ thú!... Cha, mới đây mà coi anh lên mặt dữ đả!

Tư Cầu gục gặc đầu nói trống:

- Phải mới đây mà coi bộ khác đả!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phần khựng lại một hồi thở dài:

- Em nói đây có Bà Cậu làm chứng: thiệt tình thì em thương anh lắm... nhưng có lẽ tuổi của hai đứa mình hồng chạp. Hễ xa nhau thì nhớ mà lợi gần thì cắn đặng nhau hoài...

Tư Cầu chép miệng:

- Đến nước này, hồng chạp cũng phải cho nó... chạp, chớ để... chặt dây, bút đỏi với nhau sao?

Liếc thấy anh khách lớn tợn đi lên, Tư Cầu nói tiếp:

- Thôi chú... chú Ba chú đi lên kìa! Minh dẹp cái chuyện ạch đụi này qua một bên đi, rồi em hỏi chú cái việc tàu bè ra làm sao...

Vừa đi gần tới, anh khách đã tươi cười nói lớn:

- Xong hết rồi! Khuya nay lối bốn giờ tàu chạy, tôi có đặt cọc trước ba cái ghé bố cho đám mình rồi đó!

Phần tươi tỉnh lên tiếng:

- Vậy hả? Mà chú dặn trước chi tới ba cái ghé lận?

- Thì ba người ba cái chớ sao?

- Phải rồi, nhưng sao chú không mượn phòng ở để sáng đi xe lên Sài Gòn cho sớm hông thì trễ nải công việc mần ăn của chú hết! Chú để hai đứa tui đi tàu cho cũng được mà!

Anh khách lắc đầu, chắc lưỡi liên hồi:

- Coi, làm vậy sao được! Tôi đã hứa lo cho cô Ba thì phải lo cho... trót chớ! Đã đành rằng đi tàu nó hơi vòng vo tam quốc một chút, nhưng thầy kệ... công việc của tôi có trễ một ngày hay hai ba bữa nữa thì cũng hồng ăn nhằm gì hết mà cô Ba! Thôi bây giờ tôi xin mời cô Ba và anh Tư đi ăn cơm với tôi, mình cũng phải kiếm ba hột cơm chiều lót dạ cái đã rồi tới đâu thì tới chớ... phải hông cô Ba?

Phần mỉm cười lắc đầu:

- Thôi, chú Ba đi ăn cơm một mình đi! Tụi tui xuống dưới tàu trước, rồi kiếm bánh mì hay bánh dứa, bánh ú gì ăn qua loa cũng được mà!

Anh khách liền lôi Tư Cầu đi:

- Đi anh Tư! Đi cô Ba! Tôi đã nói tôi bao trọn hết mà! Bây giờ cô Ba muốn ăn cơm đĩa hay cơm thố đây?

Phần lúng túng không biết trả lời làm sao vì lên Trà Ôn thì cô ta còn rành đôi chút, chớ tới Cần Thơ thì cũng... chịu phép luôn như Tư Cầu. Sau cùng cô đành trả lời... nước đôi:

- Thì chú Ba liệu coi ăn cái gì tiện đó thì ăn...

- Được rồi, để tôi dắt cô Ba và anh Tư đi "tiên lậu" ăn cơm thố một bữa cho nó lạ miệng và chắc bụng...

... Bước chân ra khỏi tiệm cơm, Tư Cầu lên tiếng hỏi anh khách:

- Bây giờ mình đi đâu chú Ba?

Phần hốt trả lời:

- Thì còn đi đâu nữa! Bây giờ chỉ còn nước xuống tàu để nằm nghỉ cho khỏe.

Anh khách cũng nói theo:

- Mình đi xuống tàu, anh Tư à!

Tư Cầu buông thõng một câu rất là yên phận:

- Ủ đi thì đi!

Xuống dưới tàu, anh khách dẫn hai đứa nó đi thẳng ra phía sau lái, chỗ riêng dành cho các hành khách mượn ghé bố nghỉ lưng. Anh khách chỉ một hàng ba cái ghé bố ở ngoài bìa:

- Đây chỗ của mình đây! Cô Ba với anh Tư nằm ở cái bên trong đi và để tôi trấn cái ngoài bìa này cho.

Tư Cầu kéo anh khách vô phía trong:

- Chú... chú Ba vô trong đi, để tôi ở mé ngoài này hút thuốc cho tiện.

Phần lên tiếng hỏi:

- Vậy tui nằm đâu đây?

Anh khách mau miệng đáp:

- Cô Ba nằm giữa chớ nằm đâu nữa! Để tôi với anh Tư thủ hai bên cho ăn chắc, chớ đi tàu đi bè ban đêm này cũng phải phòng xa cái nạn móc túi hay bói nữa cô Ba à!

Phấn ôm gói quần áo đến ngồi bên chiếc ghế giữa rồi tươi cười nói:

- Được rồi, để tui làm... cục nhưn cho!

Thừa lúc Tư Cầu quay lưng đi để lui cui kéo sửa chiếc ghế bố của anh ta lại cho ngay ngắn, anh khách kề bên tai Phấn nói nhỏ:

- Cục nhưn này coi bộ ngon lắm đạ!

Phấn vội dang đầu ra và chau mày háy anh ta một cái. Anh khách liếc sơ qua thấy bộ tịch làm ra bộ màu mè của Phấn như vậy, nên yên tâm và lại còn nói lớn lên:

- Thiệt là ngon đạ!

Tư Cầu quay vội lại hỏi:

- Cái gì mà chú la ngon rùm trời đó hả chú Ba?

Phấn vội đáp thế:

- Người ta nói bữa cơm chiều vừa rồi ngon chớ cái gì mà hỏi hồng biết!

Tư Cầu nhìn anh khách gật gù:

- Ủa cơm ngon gật đạ chú Ba!

Anh khách vừa ngả lưng lên ghế bố vừa tươi cười đáp:

- Tôi dắt đi thì phải ngon rồi!

Rồi anh ta quay đầu qua phía Phấn:

- Sao cô Ba hồng nằm nghỉ lưng đi! Trời tối rồi...

Phấn ngồi lên một bên mép ghế, chân bõ thõng dưới đất, xén lên trả lời:

- Cái ghế bố này giống ghế xích đu, nằm ngửa chề hê ra coi kỳ cục quá!

Anh khách nhồm đầu lên:

- Coi cái gì đâu mà kỳ! Thiên hạ cũng nằm loạn xạ ra đó chớ phải một mình mình sao mà cô Ba mắc cỡ!

Hay cô Ba muốn nạm nghiêng cũng được nhưng thế nào rồi cái mình cô cũng dồn cục xuống và bị cắn chơn...

Thì nằm dài ra gác chân lên chỗ sạp cây phải sưng hông!

Phấn lấy chiếc khăn bàn lông đội lên đầu rồi nằm xuống, bỏ hai đầu khăn phủ lên ngực. Cô đặt gói quần áo lên bụng, hai tay ôm giữ lấy và đôi chân cô gác chéo lên nhau. Chiếc quần lãnh trơn đen mượt rượt hơi kéo vén lên trên để lộ ra chót bắp chuối và những nếp hàng lãnh mềm mại rủ xuống chiếc bắp vế tròn lẳn gác đè lên nhau...

Ở bên này, Tư Cầu nằm duỗi chân, vun vai làm chiếc ghế bố kêu rảng rặc. Anh ta ngáp dài rồi than:

- Cha, mỗi chơn quá!

Nghe vậy, Phấn lên tiếng nói:

- Hứ, ở dưới anh lội suốt ngày ngoài đồng hồng sao, bữa nay ngồi xe từ sáng tới chiều, đi bộ có mấy bước mà anh lại kêu trời như bọng!

Tư Cầu vừa với tay đưa bàn chân lên bóp nắn, vừa đáp:

- Ai hồng biết sao mà giới cần nhằn quá vậy! Ở dưới lội ruộng cả ngày hồng sao là vì lội chơn không, còn hôm nay bị kéo lê hai chiếc... tam bản này theo (vừa nói Tư Cầu vừa hát hàm chỉ xuống đôi guốc) nên phỏng chơn, phỏng căng thấy mỗ thấy tổ đây, chớ bộ sưng ích gì sao!

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy bất tức cười:

- Hèn chi!... Ai biểu anh hồng nói nên ai mà biết được!

Tư Cầu buông phịch chân xuống chỗ gác:

- Hứ, nói ra để cho bà nội bà chụp lấy cựa nự nữa hả?

- Ai mà cựa nự hỏi nào hồng biết!

Tư Cầu lấy tay xua xua trước mặt:

- Thôi, thằng này dư biết mà!

- Ủa dư biết vậy thì tốt!

Nói xong, Phấn vùng vằng trở mình quay lưng đưa về phía Tư Cầu.

Thấy vậy, Tư Cầu còn nói ráng một câu:

- Hồng nói nữa thì ngủ cho khỏe cái thân chớ có gì mà lo!

Ở phía bên này, anh khách thấy Phấn quay qua nên lên tiếng gọi chuyện:

- Cha, cô Ba nằm theo điệu tôm kho tàu như vậy mỗi chết đã!

Phấn nhắm mắt lại làm như muốn ngủ... Trời đã sụp tối. Đèn điện dọc theo con đường mé sông đã bật cháy. Ở dưới tàu, người ta cũng đã lên đèn. Vài ngọn đèn bão mắc đó đây lơ mờ soi đám hành khách, kẻ nằm ngủ, người tùm năm tùm ba bắt đầu làm quen trò chuyện... Tư Cầu ngồi xỏm dậy móc túi thuốc ra vắn hút. Anh ta tò mò nhìn lên cái khung cảnh rộn rịp của bến tàu, lên con đường mé sông sáng trưng và nghĩ thầm: "Chắc trên Sài Gòn đèn điện còn sáng hơn nhiều nữa!"

Tư Cầu quay mặt ra phía ngoài sông để liệng tàn thuốc. Anh ta hơi ngạc nhiên khi nhận thấy mé sông bên chợ sáng sủa, ồn ào bao nhiêu thì mé sông phía Xóm Chài tối om và tĩnh mịch bấy nhiêu. Đó đây vài chấm đèn nhỏ nhấp nháy qua màn đêm làm Tư Cầu thấy nhớ dưới Rạch Chiếc lạ! "Ờ, nó mới xa nhà có một ngày chớ bao nhiêu!" Anh ta khẽ thở dài rồi nằm phịch xuống ghế bố.

Tiếng rao lanh lảnh của mấy chị bán hàng trên máy chiếc xuống chè đậu, cháo gà cặp theo tàu làm Tư Cầu chú ý lắng tai nghe. Nhưng rồi tiếng phi phi đều đều của cái ống xả hơi nước dưới tàu làm anh ta êm tai ngủ khò hồi nào không hay...

Bên này, anh khách nhòm đầu lên thấy bên Phấn và Tư Cầu lặng trang nên tăng háng một tiếng rồi bảo:

- Bộ anh Tư ngủ rồi hả anh Tư?

Không nghe Tư Cầu trả lời, anh khách ngồi hấn dậy kê đầu sát vào mặt Phấn hỏi nhỏ:

- Cô Ba cũng ngủ rồi nữa sao cô Ba?

Phấn cũng làm thinh, nhưng anh khách nhìn kỹ thấy đôi lông mi của Phấn nhấp nháy nên tức cười nói tiếp:

- Thôi, người ta thấy rõ hết, còn làm bộ ngủ làm chi nữa hồng biết!

Phấn vẫn không trả lời. Thấy vậy, anh khách đưa tay khều nhẹ vào vai cô ta:

- Bộ tính ngủ luôn thiệt sao chớ!

Phấn hất tay anh khách ra và làm bộ phui phui trên vai. Anh khách mỉm cười mừng rơn vì biết rằng... không đến nỗi gì và đánh bạo cầm lấy đầu khăn lông của Phấn đắp lên vai cô ta:

- Bộ lạnh hay sao mà cô Ba co ro vậy cô Ba?

Phấn vói níu lấy đầu khăn ghịt chặt sát vô ngực và lẩm bẫm cằn nhằn:

- Lạnh hay không thì thầy kệ người ta, ai khiến mình lo hồng biết!

Anh khách được trớn nói luôn:

- Ý không lo sao được! Nói thiệt với cô Ba, hồi mới bước chân lên xe dưới Trà Ôn, gặp mặt cô Ba là tôi bắt đầu... lo liền, chứ không phải để đến bây giờ mới... săn sóc đâu!

Phấn chỉ "hừ" một tiếng, chớ không trả lời. Là một người sỏi đời, anh khách nghe tiếng "hừ" ngọt xót đó của Phấn (chớ không phải thứ tiếng "hừ" cộc lốc) dư biết rằng cô ta không có ác cảm chút xíu nào với mình và trái lại là khác! Làm ra vẻ rất tự nhiên, anh đặt tay lên vai Phấn và lay lay gọi:

- Ngủ làm chi cô Ba! Mình thức nói chuyện chơi, để chừng nào tàu chạy rồi mặc sức ngủ thả cửa...

Anh khách cảm thấy rõ rệt dưới lòng bàn tay một bên vai tròn lẳn, âm ấm và chắc nịch của Phấn, và giọng anh trở nên run run:

- Bộ ngủ thiệt... sao cô Ba?

Để trả lời, Phấn rùn vai, nửa như muốn co rút người lại, nửa như muốn hất nhẹ bàn tay của anh khách xuống, và bàn tay này từ từ tuột xuống ghế bố để rồi nằm yên trên chéo khăn bàn lông mà Phấn vẫn còn giữ chặt hai đầu khăn áp trên ngực. Anh khách muốn rút tay ra, nhưng rồi lại để yên. Đây đâu phải lần đầu tiên anh gần một cô gái trong một trường hợp tương tự như thế này, nhưng anh vẫn thấy hồi hộp như thường. Anh khách nhích tay vào gần thêm một chút, và thêm một chút nữa...

Phấn đã buông rơi hai đầu khăn lông từ hồi nào... Anh khách chắc lưỡi nho nhỏ: thứ da thịt tròn vun, xăn cón... Phấn hơi ngạc nhiên khi nhận thấy anh khách không có vẻ gì bộp chộp hết! Cô vận vẹo mình để né tránh nhưng bề ngang của chiếc ghế bố quá hẹp chỉ đủ nằm vừa khít một thân người. Cô chép miệng rút so

thêm hai đôi vai lại và nằm yên nhắm nghiền mắt lại... Một hồi lâu, thấy sao quá bút rút trong mình và sợ người chung quanh để ý Phấn xoay lưng nằm ngửa ra. Anh khách bắt buộc phải rút tay về. Anh ta nằm phịch xuống ghế bố, nhưng rồi lại quay mặt liền qua bên phía Phấn và nhăn nhó nói:

- Em Ba làm cái gì kỳ quá! Đang yên...

Phấn đồng đành chận ngang:

- Cha, mới có chút đó mà kêu "em" liền!

Rồi đưa mắt liếc qua một vòng không thấy ai để ý, cô ta lấy ngón tay xĩa một cái vào trán anh khách:

- Xí! Vậy mà còn nói người ta kỳ nữa chớ! Còn mình ầu tả đó chắc hồng có gì "kỳ" hết phải hông?

Anh khách vừa cười nho nhỏ vừa vò tay qua định nắm lấy tay Phấn nhưng bị cô hất mạnh ra:

- Thôi nghe! Hồng phải được mọi rồi làm tới hoài đã!

Anh khách vẫn cười mơn:

- Cha, làm bộ mại hơi hoài... Người ta thấy người ta biết hết..

Phấn nhồm đầu lên sẵn giọng hỏi khế:

- Biết hết là biết cái gì hả?

Anh khách gật gù:

- Được rồi, muốn biết thì người ta khai hết ra đây mà biết. Nội cái chuyện mới đụng tới...

Phấn vội khoát tay chân lại:

- Thôi đi anh! Anh kiếm chuyện nói tầm bậy hoài...

- Tầm phải chớ tầm bậy gì!

Rồi anh ta vổ đùi như muốn reo lên:

- Mà được rồi! Nội cái tiếng "anh" ngọt như mía lùi đó cũng đủ... "phê" rồi!

Phấn vói tay véo anh ta một cái:

- Cái anh mắc dịch này!... Chớ chẳng lẽ tui kêu bằng chú hoài coi cũng kỳ...

- Thì cũng như tôi vậy! Tôi kêu bằng cô Ba hoài... nghe sao chói tai quá mà!

Phấn làm bộ nghiêm:

- Thôi đi anh! Anh kêu ầm ầm lên thiên hạ ngó lọi hết bây giờ!

Rồi nhớ trực lại còn có Tư Cầu nằm ngủ bên cạnh, Phấn sa sầm mặt lại, liếc qua phía anh ta. Tư Cầu vẫn ngủ yên, nhưng có lẽ vì gió lạnh nên co quắp người lại, hai bắp đùi kẹp chặt hai bàn tay. Phấn thở dài, nhẹ tay rút cái chăn tầm quần lông lẻo nơi cổ Tư Cầu xuống, rồi đem đắp phủ lên mình anh ta. Thấy động, Tư Cầu cựa quậy, ú ớ vài tiếng trong miệng, nhưng rồi lại ngủ luôn như cũ. Anh khách thấy thế cũng đâm ra ái ngại và nỗi vui của anh ta ban nãy bỗng nhiên như thấy vơi đi đôi ba phần...

Phấn day qua bắt gặp anh khách đang nhìn mình và Tư Cầu. Cô xẽn lên cúi gầm mặt xuống và rồi như không biết làm gì khác hơn nữa, cô ngã phịch người xuống ghế bố. Nằm gối đầu lên cánh tay khoanh lại sau gáy, Phấn nhìn trần trần lên phía cây đèn bão treo tòn ten trên trần tàu gần chỗ ống khói. Vài con bướm cánh lông nhỏ lèo xèo bay chung quanh ngọn đèn, và vài con than lẩn xun xoe bò đi bò lại để chực mồi... Phấn khẽ thở dài. Cô thềm biết ơn anh khách đã nhìn mình với Tư Cầu lúc ban nãy bằng cặp mắt đầy vẻ ái ngại, chớ nếu không, cô sẽ bực tức và buồn tủi hơn biết bao nhiêu!

Một hồi lâu, anh khách rụt rê gọi nho nhỏ:

- Em Ba, em Ba...

Thấy Phấn làm tỉnh, anh khách ngồi nhồm dậy:

- Em Ba, bộ em ngủ rồi sao hả?

Phấn cựa mình rồi khẽ lắc đầu:

- Ngủ gì được mà ngủ...

Anh khách do dự một hồi rồi nói:

- Tôi có câu chuyện này muốn nói với em Ba không biết em có ưng nghe không...

- Thì anh cứ nôi phứt ra đi. Mà chuyện gì anh phải rào đón như vậy chớ? Lúc nãy anh lạnh lợi lắm mà!

Anh khách chắc lưỡi:

- Thôi mà em Ba! Lúc nãy khác, lúc này khác! Em Ba đừng thấy tôi vậy rồi đổ riết cho tôi là... này nọ nghe!

Phấn mỉm cười:

- Chớ sao bây giờ?

- Tôi thấy em Ba cũng không phải khù khờ gì, chắc em cũng dư biết xét người xét của... Em Ba đừng thấy tôi... lảng nhãng hồi nãy rồi cho tôi là thuộc hạng... mèo chuột bậy bạ đó nghen!

- Cha, anh tốt quá há!

Anh khách xoa tay, lắc đầu:

- Cái đó thì tôi không dám nhận rồi! Thật ra, tôi không tốt lắm và cũng không xấu lắm... Tôi... vừa vừa vậy thôi và đủ để xài với đời.

- "Xài" theo điệu của anh cũng đủ chết thiên hạ rồi!

Anh khách nhăn nhó:

- Thôi mà em Ba! Em cứ nói dần dần hoài thì... chết tôi. Tôi có câu chuyện này muốn bàn với em Ba, chớ không phải giỡn đâu!

- Chớ bộ tui giỡn với anh hả?

Anh khách ngồi bẻ ngón tay rôm rộp một hồi rồi nhìn thẳng vào mặt Phấn chậm rãi nói:

- Em Ba, tôi nói đây em Ba đừng giận, tôi suy xét thấy cái tình cảnh của em Ba và anh Tư đây, tôi ái ngại quá em Ba à!

Phấn chau mày:

- Đó là việc riêng của tui tui mà anh ái ngại cái khỉ mốc gì! Đáng lẽ anh mừng mới phải!

- Ấy em Ba nghĩ vậy là sai bét hết rồi! Phải, đáng lẽ ra tôi mừng mới phải nhưng chắc em Ba cũng dư biết: tôi đâu phải thuộc hạng chơi qua đường, hạng mèo đảng chó điếm, thấy đâu thì xâu tới mà không kể gì đến ai hết! Tôi gặp em Ba đây, đâu phải chỉ gặp nội có một chuyến xe, một chuyến tàu, rồi ngoảnh mặt làm lơ mỗi người mỗi ngã!

Phấn cười hỏi lại:

- Vậy chớ sao nữa?

Nghe Phấn hỏi vậy, anh khách có vẻ không vừa lòng:

- Em Ba cứ nói cà rờn hoài!... Tôi gặp em Ba đây còn có thể gặp nhau cả đời nữa chớ không phải chỉ nội có một chuyến xe, chuyến tàu này đâu!

- Cha, chưa gì mà anh nói coi bộ chắc ăn quá vậy?

Anh khách lắc đầu:

- Em Ba lại muốn nói đánh đầu tôi rồi! Thiệt tình ra, thì không có cái gì là chắc ăn hay không chắc ăn hết... Rồi đây, nếu không phải với nhau thì phần tôi vẫn lên Chợ-lớn lãnh cái churen tài-phú trong tiệm sắt của ông chú tôi, còn em và anh Tư vẫn lên Sài Gòn kiếm công ăn việc làm... như không có việc gì xảy ra hết. Em Ba nghĩ tôi nói như vậy có đúng không?

Phấn gật đầu thờ dãi:

- Thì đúng rồi!

- Đó em Ba coi: giữa em Ba và tôi... và cả anh Tư nữa, không có ai ép buộc ai cái gì được ráo... Nhưng riêng phần tôi... thôi tôi cũng nói thiệt ra đây chớ không dấu diếm làm gì nữa, phần tôi... tôi thương em Ba. Phải, em Ba đừng cười, tôi thương em Ba thiệt tình, thương một cách bất ngờ, mà ngay chính tôi cũng không dè nó mau chóng như thế được!

Phấn cúi đầu làm thinh, tay vẫn vờ chót khăn bàn lông. Anh khách sốt ruột chờ đợi câu trả lời của cô rồi hỏi tiếp luôn:

- Em Ba, bộ tôi nói vậy em Ba không tin chút xíu nào hết sao?

Phấn mỉm cười lắc đầu:

- Thiệt anh hỏi tui một câu khó trả lời quá! Tui biết bụng dạ anh làm sao mà tin hay hồng tin... Anh nói vậy thì tui hay vậy...

Anh khách lộ vẻ bực tức, nhồm hăn người lên, nhích chiếc ghế bỏ lại gần ghế Phấn thêm chút nữa:

- Coi chẳng lẽ tôi thề em Ba mới tin sao? Mà tôi tội tình gì phải thề thốt chớ? Đây tôi nói câu này để em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi không thiệt thương em Ba, không muốn tính chuyện lâu dài mà chỉ muốn chơi qua đường thôi thì... thú thiệt với em Ba, tôi có thiếu gì cách...

Bên này, Phấn nghe nói như vậy "xì" một tiếng. Anh khách vội dơ bàn tay ra đập đập vào khoảng không như để chặn trước những lời chanh chua của Phấn sắp sửa thốt ra:

- Em Ba không tin hả? Tôi nói đây không phải tốt lành gì mà khoe, chớ nếu muốn chơi qua đường thôi thì... thiếu gì cách!... Chắc em Ba cũng biết sơ sơ được rằng tôi đâu phải vụng về gì lắm trong việc... o bé một cô gái, nhứt là cô gái ấy tứ cổ vô thân bơ vơ một mình...

Phấn chần ngang:

- Thì anh muốn nói tui nói đại đi, chớ bày đặt bày điều nói vòng vo làm gì cho mất công hồng biết!

Anh khách cười:

- Tôi xin lỗi em Ba, nghen em!

Rồi nghiêm giọng, anh nói tiếp:

- Tôi nói câu này chắc em Ba cũng dư biết: hoàn cảnh hiện nay của em Ba... kẹt lắm chớ hồng phải chơi đâu... Và nếu gặp người khác thấy em Ba ngộ như vậy sanh tâm bậy bạ thì... để ợt chớ không khó khăn gì!... Ấy, em Ba khoan nóng để tôi nói hết đã!... Thiệt à em Ba, không chóng thì chầy, em Ba cũng phải xiêu lòng... hay vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải làm khác ý mình...

Phần cười khẩy:

- Chắc anh thấy tui hơi... dễ dãi buông thõa hồi nãy nên bây giờ anh mới dám nói càn nói mạng như vậy chớ gì phải hông?

Anh khách nhăn nhó:

- Em Ba nói vậy chết tôi rồi! Em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi là một thằng bậy bạ tính làm chuyện đóng cửa rút cầu thì đời nào tôi khai thiệt hết ra như vậy để em Ba sanh nghi thêm hay sao? Như vậy lộ tẩy hết còn gì hả em Ba?

Thấy Phần làm thinh, anh khách hăng hái nói tiếp:

- Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi đã từng mắt thấy tai nghe rất nhiều cảnh ấy. Nội con đường dưới mình lên Sài Gòn này, tháng nào mà tôi không có lên xuống để bỏ hàng cho tiệm của ông già tôi...

Phần chen vô một câu:

- Hèn chi anh rành về chuyện... móc ngoéo người ta quá!

Anh khách vừa cười, vừa chắc lưỡi:

- Thôi mà em Ba! Em Ba cứ cản mũi, cản lái hoài làm sao tôi nói hết được! Tôi đã có dịp thấy biết bao cô gái từ miệt đồng bở nhà bở cửa tuôn lên trên này để rồi bơ vơ lữ đường lữ xá; muốn đi nữa thì không còn một xu ten dính túi, mà muốn quay lộn trở về nhà thì không dám, rớt cuộc rồi sa vào xóm điểm hết ráo! Đó em Ba coi, mấy cô chơi bời ở trên mấy cái nhà ngủ mà hồi chiều em Ba nói là ngán đó, mấy cổ cũng ở trong cái đám ấy ra chớ đâu!

Phần nghe anh khách nói vậy, cũng hơi lo ngại, nhưng còn làm bộ hỏi cứng lại:

- Anh nói vậy mà có thiệt hông? Hay là anh tính dọa tui đó hả? Tui cũng nói thiệt với anh Ba, tui đâu có ngán chuyện đó: tui đi đây đâu phải nhắm mắt đi càn, mà đã có cụ bị sẵn đâu đó hết rồi. Mà theo như anh nói, bộ ai bỏ nhà ra đi cũng bị... như vậy hết sao chớ?

- Em Ba cứ nghĩ bậy hoài! Tôi dọa em Ba thì có ăn chung gì không chớ? Nếu tôi mà không đàng hoàng như người khác đời nào tôi khai ra như vậy! Đời bây giờ tinh ma quỷ quái lắm em Ba à; kể thương mình thì hồng có bao nhiêu, chớ kể muốn hại mình thì, ôi thôi, thiếu gì! Bây giờ sắp lên, nếu em Ba không gặp tôi thì chắc chắn cũng sẽ gặp những thằng sát nhọn ác đút khác. Tôi nói đây không phải để khoe mình "song tàn", hay là Thánh Thần Tiên Phật gì mà... hồng bậy bạ được, nhưng chẳng qua vì tôi thương em Ba. Phải, tôi thương em Ba thiệt tình... tôi nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng!

Phần cười bảo:

- Ai mà dám chứng ầu cho anh!

- Tôi nói vậy mà em Ba không tin sao? Đây, tôi thề đọc một câu: Tôi Lâm Sanh, năm nay 25 tuổi, tôi mà có gian dối một điều gì thì xin Ông Bồn vật tôi hộc máu chết liền đi.

Phần vội níu tay áo anh ta giật giật:

- Thôi, thôi, anh Ba! Tui nói chơi mà anh làm gì thề bán mạng như vậy?

Rồi cô dịu giọng hỏi thêm:

- Bộ anh 25 tuổi hả? Cha, cái điệu này anh lớn hơn tui gần chục tuổi lận! Tui mới 16 à!

Anh khách hớn hờ hỏi lại:

- Vậy hả? (rồi anh ta chép miệng than) Em còn nhỏ tuổi quá mà sao dám tính chuyện động trời động đất vậy hồng biết! Không phải tôi khi dễ em Ba cái gì đâu, tôi biết em Ba lanh lợi lắm nhưng - không phải tôi nói đây để chê bai gì - như vậy cũng chưa đủ để đối chọi với đời đâu, em Ba à! Tôi thấy chỗ đó, tôi càng thương em Ba. Tôi nói đây cũng kỳ một chút: tôi thấy sao bứt rứt trong lòng nếu tôi không lo bao bọc trọn vẹn cho cuộc đời của em Ba, kể từ giờ phút này trở đi...

Nghe anh khách nói dài dòng như vậy, Phần cũng cảm động. Cô đặt một tay lên đầu gối của anh ta và ngập ngừng nói:

- Thiệt tui cảm ơn anh lắm... Tui hiểu rõ bụng của anh lắm. Tự nãy giờ tui nói xóc hông, đó là để chọc anh Ba chơi, chứ bộ tui mù hay sao mà không thấy hả anh Ba?

Nói đến đây, Phấn thở dài nhìn qua Tư Cầu rồi quay lại nói tiếp:

- Nhưng chắc anh Ba quên rằng tui đây đâu phải chỉ có một thân một mình! Anh Ba thấy còn có anh Tư nữa đó! Hai đứa tui thương nhau nên mới dẫn đi như vậy chứ nếu không tui lên Sài Gòn làm tể gì? Tui...

Không để cho Phấn dứt lời, anh khách chặn ngang nói luôn:

- Đó cũng vì chỗ đó mà tôi dám nói thương em Ba gắt tình đạ! Chớ nếu có một mình em Ba trơn thì... kể số gì! Đáng lẽ tôi thương em Ba một, mà có thêm anh Tư nữa thì tôi thương em Ba tới mười lần!

Phấn xô đầu gối anh ta ra:

- Cái anh quý này! Thôi đi anh, để nói chuyện đàng hoàng, chớ anh cứ đâm chĩa hoài...

Anh khách nghiêm nghị đáp:

- Coi bộ em Ba nói tôi giận sao chớ! Tôi nói thiệt mà! Tôi thương em Ba một phần vì em Ba... hạp nhãn tôi, một phần vì hoàn cảnh tử cố vô thân của em Ba và một phần nữa vì em Ba còn có anh Tư... Tôi xót xa cho em Ba và cho anh Tư về cái hoàn cảnh ngang trái của hai người lắm...

- Tụi tui thương nhau thì dất lên Sài Gòn kiếm công ăn việc mần chớ có cái gì đâu mà anh cho là ngang trái... anh Ba nói thương tui thì tui biết vậy. Mà nếu anh có thiệt tình thương tui thì tui cần cũng hông được. Nhưng cái chuyện anh Ba nói thương tui một phần vì tui có anh Tư thì sao... nghe khó thông quá!

Anh khách mỉm cười, chậm rãi đáp:

- Tôi nói nghe sao trái cựa quá phải không em Ba? Nhưng sự thật là đúng như vậy. Tôi thương em Ba mà tôi lại thương cả anh Tư nữa! Tôi có kể cho em Ba nghe là mùa lúa năm nào cũng vậy, tôi lội khắp miệt vườn để mua lúa cho ông già; đời sống dưới ruộng rẫy ra sao tôi dư biết hết, vì vậy khi thấy anh Tư đây, tôi nghĩ ngay rằng ảnh khó mà chịu đựng nổi cái lối sống chôn rôn ở thị thành.

Phấn chống chế:

- Anh Ba nói vậy, rồi cái gì cũng phải quen hết chớ!

- Đành rằng như vậy rồi, nhưng nhiều khi nó mất vui và còn sanh ra lục đục với nhau là đàng khác. Tôi thấy anh Tư đây là người hiền hậu thiệt thà, như vậy lên trên ảnh còn khổ nhiều, và chắc em Ba cũng không được sung sướng gì! Ban đầu thì cái gì cũng được, cũng êm cũng ráng với nhau hết, nhưng lâu ngày chầy tháng, tránh sao cho khỏi cái chuyện vấp vấp và tới chừng ấy sanh ra cắn đần nhau! Lúc đó, dầu có tính khôn tính dại, tính thiệt tính hơn gì nữa thì cũng đã lỡ ra rồi... Đến nước này chỉ còn cách ráng chịu đựng nhau được chút nào hay chút nấy...

Phấn rầu rầu nói:

- Anh Ba nói vậy nghe cũng phải nhưng tui với anh Tư thương nhau...

Anh khách chân ngang:

- Ai mà không biết em Ba với ảnh thương nhau! Nhưng thương nhau cái điệu đó để mà chết chùm với nhau hả em Ba? Em Ba à, ở đời thương nhau thì dễ nhưng thương nhau cho trót, thương nhau cho êm thấm cả đôi bề mới thật là khó! Em Ba là người biết suy nghĩ chắc em Ba cũng dư biết rằng: đâu phải hễ nói thương nhau là nhảy a thần phù lại ôm xà nẹo với nhau mà sống đời được!

Ngừng một giây, anh ta cười nhẹ, nói tiếp:

- Mình thương nhau mà cha mẹ, làng xóm, tiền bạc... và cả tánh tình nữa cũng không... thương nhau được nữa với mình, thì dầu tài giỏi cách mấy cũng chết nhăn răng ra nữa, em Ba à!

Phấn chớp mắt liền mấy cái rồi ngập ngừng thú nhận:

- Hổng phải tui ngu dại gì mà không biết những điều anh Ba nói đó... Nhưng cái chuyện của tui với anh Tư đây... khó lắm chớ không phải dễ dàng gì đâu!

- Sao mà em Ba nói khó với dễ?

- Thôi, đến nước này tui cũng không dẫu anh Ba làm chi nữa; thiệt ra vì có tui rủ rê nên anh Tư ảnh mới dám bỏ nhà đi như vậy.

Anh khách cười bảo:

- Em Ba không nói tôi cũng biết!

Phấn chau mày nhưng rồi lại nói tiếp:

- Bởi vậy, dầu sao tui cũng hông đành tâm... có ý nọ kia gì khác với anh Tư. Tui lôi kéo ảnh đi như vậy cũng quá quắt lắm rồi!

Anh khách gật gù như có vẻ tán thành:

- Em Ba nói như vậy kể ra cũng phải lắm nhưng... (đến đây anh khách nói tiếp với một giọng quả quyết) nếu nghĩ kỹ lại khó lắm em Ba ơi! Đó là tôi không muốn nói là nó còn tai hại biết cỡ man nào mà kể...

Phấn trở mặt hỏi:

- Sao? Tai hại cái gì, anh làm ơn nói thử cho tui nghe coi?

Anh khách vỗ nhẹ vào vai Phấn:

- Khoan, em Ba đừng nóng! Việc đâu còn có đó mà! Tôi nói tai hại là ở chỗ về sau này. Tôi không dám cho rằng em Ba và anh Tư không ở bên được với nhau, nhưng điều mà tôi có thể nhưt quyết nói được là hai người sẽ chỉ làm khổ cho nhau thôi!

- Hừ, nếu có khổ tui cũng cắn răng mà chịu!

Anh khách vẫn ôn tồn:

- Thì đành như vậy rồi! Bộ em Ba nói tôi hông biết em Ba là một người... gan lì hay sao? Nhưng tôi thử hỏi em Ba: em Ba với anh Tư dặt nhau đi như vậy để làm gì, nếu không là để được thông dong sống có cặp sung sướng hủ hí với nhau, mà khỏi phải để cho ai cản trở dòm ngó... có phải vậy không em Ba?

Phấn gật đầu. Anh khách lại tiếp:

- Cái chuyện mình tính là như vậy đó. Nhưng ở đời có nhiều chuyện mình tính một đằng thì nó lại đi một nẻo! (Rồi bằng một giọng tha thiết, anh khách chậm rãi nói thêm) Em Ba, tôi thiệt tình thương em Ba và... anh Tư nên tôi mới nói ra điều này: cái chuyện của em Ba và anh Tư khó ăn đời ở kiếp được với nhau được!

- Sao vậy?

- Em Ba, tôi nói đây không phải để dìm ai, nhưng chắc em Ba đã có lần suy nghĩ đến: rồi đây vì hoàn cảnh đẩy đưa, chưa chắc gì em Ba và anh Tư lên Sài Gòn sẽ sống... dễ chịu liền, thêm vào đó, tánh tình hai người như mặt trời, mặt trăng... như vậy hai người càng sống với nhau càng làm khổ cho nhau thôi!

Phấn thờ dãi:

- Chắc anh Ba biết: tui hông có cách gì khác vì chuyện đã dĩ lỡ ra rồi, và dầu sao thì tui với anh Tư cũng thương yêu nhau...

- Thương yêu nhau phải để làm hại đời nhau. Tôi dám nói chắc điều này với em Ba: dặt anh Tư đi lang bang như vậy là em hại đời ảnh. Tôi biết chắc rằng anh Tư không thể nào sống sung sướng trên Sài Gòn. Như vậy có phải em Ba hại đời ảnh hay không? Mà em hại luôn đời của em Ba... Tôi biết em Ba là một người chung tình, em Ba không nỡ lòng nào buông rơi anh Tư, và cũng vì vậy mà rồi đây hai người sẽ khổ lây với nhau, bỏ thì thương, vương thì tội...

Phấn đáp buông thõng:

- Tui cũng biết như vậy nhưng đầu dây mối nhợ gì cũng tại tui hết, tui thương anh Tư và tui phải ráng lo làm sao cho vuông tròn...

- Đúng như vậy rồi! Em Ba phải lo cho ảnh và em Ba nên để cho ảnh... trở về dưới nhà...

Phấn dậm nẩy:

- Ý vậy hông được đâu!

- Ấy mà được! Ảnh trở về thì được, còn em Ba trở về hết được nữa rồi. Bất quá thì ảnh bị ở nhà rày la năm bảy ngày hay nhiều lắm một tháng là cùng chớ gì, rồi đâu cũng vô đó... ảnh có thương nhớ em thì rồi cũng khuây khỏa, hay có lậm lậm thì cũng chỉ buồn buồn vậy thôi, chớ ảnh mà theo dính luôn em Ba, ảnh sẽ khổ sở và không chừng ảnh sẽ còn cảm thấy ân hận một đời nữa là khác!

Không nghe Phấn nói gì hết, anh khách chêm thêm:

- Phải, em Ba à. anh Tư có theo em lên Sài Gòn thì thế nào rồi ảnh cũng khổ tâm mà em cũng chẳng sung sướng gì!

Phấn nói xụi lơ:

- Tui cũng biết như vậy, nhưng...

Anh khách chặn ngang:

- Nhưng em Ba còn nặng nợ với ảnh phải không? Như vậy, em Ba cần phải... hy sinh cái tình của mình để tránh trước cho đời anh Tư qua khỏi một cơn sóng gió ề chế. Tôi đây cũng vậy, em Ba à, tôi thấy anh Tư thiệt thà hơn chất mà dám liều mạng ra đi như thế này, lòng tôi đâm ra bất nhẫn. Em Ba à, tôi nghĩ sao nói vậy chớ không phải vì thương yêu em Ba rồi đặt điều xía vô để xúi biếu này nọ đâu, xin em Ba đừng ngờ oan tôi tội nghiệp! Cha, phải chi anh Tư lạnh lợi xảo trá và chính ảnh dụ dỗ em Ba đi thì dễ xử cho tôi biết mấy!

- Sao lại dễ xử?

Anh khách cười:

- Vì tôi chỉ cần... lời tuốt em Ba đi chứ khỏi phải phân trần dài dòng gì ráo!
- Anh thiệt là thứ quý! Chưa gì mà tui thấy ón anh quá!
- Em lại nghi bậy cho tôi rồi!

Rồi anh khách nghiêm giọng lại:

- Sao em Ba? Em tính thế nào? Mà em có tính gì thì tính gấp gấp bây giờ đi chứ để sáng mai thì... hết xoay xở nổi đa em!

Phấn nhăn nhó đáp:

- Thiệt khó cho tui quá! Anh Ba hông biết tui kẹt như thế nào...
- Sao lại không! Em Ba kẹt nên phải gỡ liền bây giờ chứ nếu để dây dưa riết rồi thì chỉ có nước chịu trận đa! Em Ba thương anh Tư, nhưng cái việc "thương" đó không thuận cho hai đảng, còn nếu em Ba bằng lòng đi với tôi tuy bây giờ em Ba chưa có thương tôi đi nữa cái việc ấy lại thuận cho cả ba người.
- Sao lại kỳ cục vậy?
- Đây nè, anh Tư trở về sống thong dong như cũ, còn em Ba quay về hết được thì đã có tôi, dầu ở chỗ lạ nước lạ cái có tôi cũng... đỡ lắm em Ba à! Em Ba biết tại sao tôi dám nói chắc như vậy không?

Phấn ngược mặt lên hỏi:

- Tại sao hả anh Ba?
- Thì có gì đâu, tôi đã có sẵn chỗ làm ăn trên Chợ-lớn. Như vậy, trong lúc đầu, dầu hèn cũng thể mình đã có nơi ăn chịu rồi phải không em Ba?
- Được như vậy cũng hay rồi! Thiệt tình tui nhắm mắt đi liều, chứ càng gần lên tới trên chừng nào tui càng lo quynh thêm... Anh Tư ảnh lại thiệt thà quá! Bây giờ tui nghĩ lại mới thấy giựt mình: nếu sau này ảnh có bề gì thì cũng tại tui hết (và nó ngó qua Tư Cầu lác đầu chép miệng than)... Thiệt tội nghiệp cho anh Tư quá!

Anh khách vói nắm lấy tay Phấn:

- Thôi em Ba à, mình thương ảnh thì mình phải tính cho ảnh... Rồi đây tôi dám nói chắc với em Ba rằng: mình sẽ có ngày trở về thăm ảnh và lo gây dựng cho ảnh làm ăn khá giả với người ta...

Phấn vội hỏi:

- Anh tính mình ra sao mới dìu ngoặt mà con xóm giềng được, chứ bộ vác thây dìu khơi như vậy được sao?

Anh khách cười đắc ý:

- Vậy chứ sao! Ít ra mình cũng phải bằng năm bằng mười lúc ra đi thì mới dám ló mặt về dưới chớ! Như em Ba đây thì tệ lắm cũng phải là một bà chủ nhỏ nhỏ để dẫn tôi về ra mắt họ hàng...

Phấn thò tay véo anh ta một cái:

- Anh nói cho quá rồi nữa hông có cái móc xì gì hết, chết với tui đa nghe!

Anh khách hí hửng xiết mạnh lấy bàn tay của Phấn:

- Vậy em Ba bằng lòng rồi phải không?

Phấn rút nhẹ tay và ngập ngừng nói:

- Có cái gì đâu mà... bằng lòng hay hông bằng lòng. Bây giờ mình cần lo cho anh Tư trước nên phải tính với nhau vậy thôi...

Anh khách hiểu ý Phấn nên không làm bức quá, liền nói xuôi theo:

- Em Ba nghĩ như vậy cũng phải, mình nên lo cho anh Tư trước cái đã.

Phấn vội hỏi:

- Anh Ba có nghĩ cách nào cho... êm thấm hông?... Chớ chẳng lẽ tui nói thẳng với anh Tư thì... ngật lắm! Tui hông đành tâm làm như vậy đâu! Bề gì ảnh cũng thương tui...

- Thì ai mà làm như vậy được! Cũng may là mình ở đây còn gần dưới nhà anh, chớ nếu để đi tuất lên Sài Gòn thì khó xử dữ đa!

Anh khách nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp:

- Cố nhiên là mình không thể để cho ảnh biết trước được rồi! Vậy thì chỉ còn cách là làm sao em trao êm cho ảnh một số tiền, rồi tui mình... tách ra đi riêng... Như vậy thế nào ảnh cũng quay trở về chớ không dám đi tới nữa đâu... Mình tính như vậy kể ra cũng kỳ lắm nhưng không có cách gì khác hay hơn em Ba à! Đó là một

việc đầu cho tôi thương em Ba hết sức, tôi cũng vẫn áy náy vô cùng... Thôi mình đành ráng chịu như vậy miễn làm sao cho anh Tư được trọn vẹn thì thôi, phải không em Ba?

Phấn ủ rũ gật đầu:

- Thì chỉ còn cách đó! May mà tui chỉ làm phiền ảnh có bấy nhiêu thôi chớ nếu còn đeo đẳng nữa tui hại trọn đời ảnh...

Rồi cô thở hắt ra một hơi và nói tiếp một cách gọn lỏn:

- Thôi được rồi, để tui lo phần này sao cho xong thì thôi!

◦ ◦

◦